

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 5/08-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. januára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa JUDr. E. D., B., a N., spol. s r. o., B., vo veci namietaného porušenia ich základných práv, a to podľa čl. 26 a čl. 55 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd stanoviskom č. 23/34-2007 zo 14. februára 2007 Rady pre vysielanie a retransmisiu a Národnou radou Slovenskej republiky, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť sťažovateľov JUDr. E. D. a spoločnosti N., spol. s r. o., B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. decembra 2007 doručená sťažnosť sťažovateľa JUDr. E. D., B., a N., spol. s r. o. B. (ďalej len „sťažovatelia“), vo veci porušenia ich základných práv, a to podľa čl. 26 a čl. 55 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) stanoviskom Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „Rada“) a Národnou radou Slovenskej republiky, ktorí za porušiteľa ich základných práv upravených v čl. 26 a čl. 55 ods. 2 ústavy, ako aj práva

upraveného v čl. 14 dohovoru označili Radu, ktorá sa mala dopustiť porušenia nimi označených práv stanoviskom č. 23/34-2007 zo 14. februára 2007 doručeným sťažovateľom 19. februára 2007. Týmto stanoviskom Rada vybavila ich sťažnosť z 3. januára 2007 a sťažovateľom ním oznámila, že ich sťažnosť je podľa § 14a ods. 10 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“) neopodstatnená.

Sťažnosť sa týkala predmetu činnosti spoločnosti N., spol. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorá má v predmete činnosti zapísané multiregionálne televízne vysielanie prostredníctvom satelitu, nakladanie s výsledkami tvorivej činnosti so súhlasom autora.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti uviedli:

«Naša televízia dostala licenciu dňa 15. 06. 2004 a začala vysielat' dňa 21. 03. 2005. Naša televízia podpísala zmluvu okrem iných prevádzkovateľov retransmisie aj s UPC. Dňa 30. 10. 2006. Na základe § 17/ zákona o vysielaní a retransmisii č. 308/2000 Z. z sme sa domáhali zaradenia nášho vysielania do základného súboru. Odpoveďou zo strany U. bola výpoveď zmluvy. Proti tomuto sme sa obrátili na Radu pre vysielanie a retransmisiu listom zo dňa 05. 12. 2006 a doplnením podania listom zo dňa 08. 01. 2007. Rada pre vysielanie a retransmisiu odpovedala dňa 14. 02. 2007. Toto rozhodnutie Rady považujem za protiústavné ako aj diskriminačné, keďže jednoznačne diskriminuje vysielateľov, ktorí nevysielajú terestriálne. Netreba pripomínať, že každý vysielateľ by rád vysielal terestriálne, bohužiaľ z technických príčin to nieje možné, keďže všetky frekvencie sú obsadené. Už tu prichádza k znevýhodňovaniu vysielateľov iných ako terestriálnych. Preto ďalšie znevýhodňovanie (diskriminácia) nad rámec nevyhnutnosti považujeme za neprípustné a navyše neexistujú v súčasnej dobe technické obmedzenia, ktoré by neumožňovali do retransmisii zaradiť vysielateľov do svojej ponuky (dôkaz rôzne ponuky). Ďalej poukazujeme na znenie: § 17 ods. 1. znenie: posledná veta „Prevádzkovateľ retransmisie je povinný zabezpečiť pri obsadzovaní kanálov v telekomunikačnej sieti alebo na telekomunikačnom zariadení, aby v základnej programovej ponuke boli umiestnené programové služby vysielateľov na základe zákona a vysielateľov, s licenciou, ktoré možno

prijímať bežným prijímacím zariadením v mieste príjmu v mieste príjmu telekomunikačné zariadenie 4), a to obojstranne bezplatne; za taký príjem sa nepovažuje príjem kódovaných programových služieb, na ktorých príjem je potrebný osobitný prijímač okrem bežného rozhlasového prijímača alebo bežného televízneho prijímača“, s odkazom na § 3 zákona o elektronických komunikáciách znenie: Telekomunikačné zariadenie je technické zariadenie na vysielanie, prenos, smerovanie, príjem, prepojenie alebo spracovanie signálov a informácií vo forme obrazu, zvuku alebo dát (ďalej len „signál“) prostredníctvom vedení, rádiovými, optickými alebo inými elektromagnetickými prostriedkami, ako aj pridružené prostriedky“ z tohto znenia zákona je zrejmé, že naša televízia má právo byť zaradená do základného súboru. Tvrdenie rady, že televízory, ktoré majú zabudované tunery sú príliš drahé a nemožno ich považovať za bežné, považujeme za rezíduum z čias socializmu, kedy sa farebný televízor považoval za luxus. Len na ilustráciu za tých pár mesiacov od stanoviska Rady, televízory na ktoré sa Rada odvoláva , cenovo klesli o 50 %. Tiež považujem ustanovenie, ktoré sa podarilo Rade „prepašovať“ do novely § 17 ods. 1. písm. a) posledná veta „ani príjem digitálneho vysielania inej programovej služby ako vysielateľa na základe zákona, ktorá zároveň nieje monotypovou programovou službou“ za diskriminačné, poškodzujúce hospodársku súťaž a obmedzujúce právo na šírenie a prijímanie informácií. Najmä v súvislosti keď podľa uznesenia Rady Európskej Únie sa zaväzujú ,všetky členské štáty do roku 2012 zaviesť digitálne vysielania a ukončiť analógové vysielanie. Ďalej chceme uviesť, že tento protisúťažný a diskriminačný postup Rady nám spôsobuje stratu na priamych príjmoch cca 100 000 Sk (dôkaz výťah z účtovníctva) a možných príjmoch z reklamy cca 500 000 Sk denne. Tento protiústavný stav stále trvá a stáva sa nám, že aj niektoré firmy, ktoré prevádzkujú retransmisie nás do svojej skladby nezaradia alebo vypovedajú zmluvu bez udania dôvodu alebo preto, že majú výhrady voči našej programovej skladbe. Takýmto spôsobom de facto sa snažia ovplyvňovať skladbu programu, hoci ich na hlavnou náplňou je signál distribuovať užívateľovi. Na záver podotýkame, že Rada svojím postupom, keďže naše podanie riešila ako sťažnosť a nie podľa správneho poriadku, nám znemožnila podať odvolanie na Najvyšší súd a jedinou inšinciou je ústavný súd SR, čím Rada porušila č/46 Ústavy SR. Na základe uvedených a dokázaných skutočností prišlo zo strany Rady k porušeniu práv podľa č. 26 Ústavy a čl. 55 ods. 2, ústavy SR a tiež čl. 14 Európskeho dohovoru o ľudských právach. Zákaz diskriminácie. De

facto nás Slovenská republika trestá za to, že nám nemôže zabezpečiť terestriálnu frekvenciu. Sami vidíte absurdnosť stanoviska Rady ako aj novely § 17 ods. 1. písm. a) posledná veta. Zároveň žiadame primerané zadosťučinenie 600 000 Sk za každý deň od 08. 11. 2006 Túto škodu dokladujeme zníženiu tržieb odo dňa, kedy nám bolo znemožnené sa zúčastňovať na hospodárskej súťaži. Zároveň podotýkame, že za možnosti riadnej účasti na hospodárskej súťaži je predpoklad pri sledovanosti od 1,2% do 2,4% - to znamená zabezpečenia predaja reklamy cca 500 000 Sk denne (viď TA3).»

Sťažovatelia požadujú, aby ústavný súd takto rozhodol:

«Ústavný súd konštatuje, že Rada svojím stanoviskom zo dňa 14. 02. 2007 porušila ústavu čl. 26 Ústavy SR č/55 ods. 2 Ústavy SR a čl. 14 Európskeho dohovoru o ľudských právach. Ústavný súd priznáva primerané zadosťučinenie sťažovateľovi vo výške 600 000 Sk denne od 08. 11. 2006 do rozhodnutia Ústavného súdu. Zároveň Ústavný súd konštatuje že v § 17 ods. 1 písmena a) posledná veta „ani príjem digitálneho signálu inej programovej služby ako vysielateľa na základe zákona, ktorý nieje monotypovou programovou službou“ je v rozpore s článkom 26 ÚS SR čl. 55 ods. 2 ÚS SR a článkom 14 Európskeho dohovoru o ľudských právach.»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde .

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05).

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o uplatnení alebo inom zásahu dozvedieť.

Sťažovatelia považujú za porušenie nimi označených základných práv stanovisko Rady zo 14. februára 2007 tvrdiac, že nejde o rozhodnutie vydané v správnom konaní a že

z tohto dôvodu im bolo znemožnené podať odvolanie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky a jedinou inštitúciou, kde sa môžu dovolať ochrany, je ústavný súd.

Vychádzajúc zo subsidiárnej právomoci ústavného súdu posúdil ústavný súd sťažnosť sťažovateľov a dospel k záveru, že sťažovatelia mali možnosť obrátiť sa na všeobecný súd v rámci správneho súdnictva, a to konania o ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy (§ 250v Občianskeho súdneho poriadku). Sťažovatelia sami posúdili postup (stanovisko) Rady ako nezákonný. Rada má podľa § 4 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou; na konanie podľa zákona č. 308/2000 Z. z. sa vzťahuje zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (s výnimkou § 49, § 53, § 54, § 56, § 68-sú to v zásade ustanovenia týkajúce sa odvolacieho konania).

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti nepreukázali, že sa takejto ochrany domáhali, obmedzili sa iba na konštatovanie, že sa jej nemohli dovolať. Táto skutočnosť zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti pre neprípustnosť (nedostatok právomoci).

Okrem toho sa sťažovatelia so svojou sťažnosťou obrátili na ústavný súd po uplynutí zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty, pretože k porušeniu ich základných práv malo dôjsť stanoviskom Rady zo 14. februára 2007.

Bolo už bez právneho významu vyzývať sťažovateľov na doplnenie náležitostí sťažnosti ustanovených v § 20 a v § 50 zákona o ústavnom súde vrátane predloženia splnomocnenia na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom advokátom. Rovnako bolo bez právneho významu osobitne posúdiť namietané porušenie čl. 55 ods. 2 ústavy, ktorý neobsahuje úpravy žiadneho zo základných ľudských práv a slobôd, a preto je sťažnosť v tejto časti aj zjavne neopodstatnená.

Čo sa týka Národnej rady Slovenskej republiky, s výnimkou nesúhlasu s uskutočnenou novelizáciou zákona č. 308/2003 Z. z. žiadne ďalšie skutočnosti týkajúce sa namietania porušenia označených práv sťažovateľa neuviedli, a preto aj túto časť sťažnosti

ústavný súd odmietol. Dôvodom na odmietnutie bola zjavná neopodstatnenosť pri súčasnej absencii zákonom predpísaných náležitostí.

Vychádzajúc z týchto skutočností ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. januára 2008